

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Пловдив, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на трети декември през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Емилия Ат. Брусева Въззивно търговско дело
№ 20215001000702 по описа за 2021 година

Производство по чл.258 и сл.от ГПК.

Обжалвано е Решение № 260038 от 12.11.2020г. на ОС - Х., постановено по т.д. № 218/2019г., с което е признато за установено по отношение на Д. ИВ. ЗДР. ЕГН ***** от ****, „Б.-М.“ ЕООД /в неисъстоятелност/, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: **** и синдика в производството по несъстоятелност на „Б.-М.“ ЕООД по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. несъществуване на вземане на кредитора Д. ИВ. ЗДР. към длъжника „Б.-М.“ ЕООД, включено в списъка на приетите вземания, произтичащо от запис на заповед от 15.04.2015г. за сумата 300 000 лева, лихва върху главницата за периода 30.07.2018г. – 09.07.2019г. в размер на 28 750 лева, законна лихва върху главницата, считано от 09.07.2019г., сумата 5235 лева – адвокатско възнаграждение за изготвяне на молба за откриване на производство по несъстоятелност и процесуално представителство по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. и 3765 лева – адвокатско възнаграждение за предявяване на вземания от страна на кредитора и с което са осъдени Д. ИВ. ЗДР. и „Б.-М.“ ЕООД да заплатят по

сметка на ОС - Х. държавна такса в размер на 3389.83 лева, а на кредиторите В.К.Ф. – едноличен търговец с фирма ЕТ „Д. *** - В.Ф.“, ЕИК ***** и А.А.В. – едноличен търговец с фирма ЕТ „В. - А.В.“, ЕИК ***** сумата 8400 лева – разноси по делото.

Жалбоподателят Д. ИВ. ЗДР. ЕГН ***** от **** излага съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение. Посочва, че в производството по откриване на производство по несъстоятелност на длъжника, както и в това по чл.690 от ТЗ е прието, че записът на заповед, на който се основава вземането, е редовен от външна страна, отговаря на изискванията за съставянето му като не са налице и отрицателните изисквания по чл.536 от ТЗ. Посочва, че същият не е оспорен от длъжника. При тези обстоятелства намира за неправилен и необоснован изводът на съда за несъществуване на вземането, тъй като не се установяват и не са посочени от жалбоподателката съществуващи имуществени или други търговски отношения, по повод на които да е издаден запис на заповед.

Намира за неправилен извода, че вземането по записа на заповед е обусловено от основание за разместване на имуществени блага, каквото е обещанието да се плати сумата 300 000 лева. Счита, че няма задължение да посочва конкретно основание за издаване на запис на заповед. Позицията се на съдебна практика, според която след като в процеса не е въведено възражение за съществуване на конкретно каузално правоотношение между страните, за кредитора не съществува задължение да доказва възникването на такова. В тази връзка се позовава на т.17 от Тълкувателно решение №4 от 08.06.2013г. по тълк.д. №4/2013г. на ОСГТК на ВКС. Счита, че при направеното общо оспорване на запис на заповед, в предмета на делото не се включва установяване на каузално правоотношение.

Моли съда да отмени обжалваното решение, а по същество - да отхвърли предявения установителен иск.

Въззиваемите страни В.К.Ф. – едноличен търговец с фирма ЕТ „Д.-***-В.Ф.“, ЕИК ***** и А.А.В. – едноличен търговец с фирма ЕТ „В. - А.В.“, ЕИК ***** – чрез процесуалните представители адв. В. и адв. Тончев изразяват становище за неоснователност на жалбата. Поддържат становище, че не съществува каузално правоотношение, във връзка с което да е издаден запис на заповед. Твърдят, че той не отговаря и на всички фойрмални

изисквания за съставянето и съдържанието му. Поддържат и твърдение, че не е установено по делото и времето на съставянето му. Той за първи път е официализиран на 02.01.2018г., когато е представен по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х., но към този момент той не може да задължи дружеството, тъй като към датата на представянето му по делото, дружеството се представлява от друг управител. Молят обжалваното решение да се потвърди.

Въззиваемата страна „Б.-М.“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: **** не изразява становище по жалбата.

Синдикът на въззиваемото дружество А.М. не изразява пряко становище по жалбата.

Съдът разгледа становищата и възраженията на двете страни, събраните по делото доказателства и намери за установено следното:

С решение №66/22.06.2018г., постановено по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. е открито производство по несъстоятелност на „Б.-М.“ ЕООД - в несъстоятелност. С Определение № 288 от 22.07.2019г. по същото дело за постоянен синдик на дружеството е назначен Ас. Р. М..

В Търговския регистър по партидата на „Б.-М.“ ЕООД - в несъстоятелност с вписване № 20190807140502 е обявен изготвения от синдика списък на приетите от него предявени вземания, в който е включено и вземане, предявено от Д. ИВ. ЗДР. в размер на 300 000 лева – главница по запис на заповед, издаден на 13.04.2015г. и вземане в размер на 28 750 лева – законна лихва върху главницата, считано от 30.07.2018г. до 09.07.2019г. и такава след 09.07.2019г. до окончателното изплащане, сумата 5235 лева – адвокатско възнаграждение за изготвяне на молба за откриване на производство по несъстоятелност и процесуално представителство по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. и 3765 лева – адвокатско възнаграждение за предявяване на вземания от страна на кредитора. В срока по чл.690, ал.1 от ТЗ е направено възражение от В.К.Ф. – едноличен търговец с фирма ЕТ „Д.-***-В.Ф.“, ЕИК ***** и А.А.В. – едноличен търговец с фирма ЕТ „В. - А.В.“, ЕИК ***** срещу приемането на посочените вземания.

Това възражение е разгледано от ОС - Х., който с Определение № 477 от 12.11.2019г. по т.д. № 1/2018г., обявено в ТР с № 20191112164549, е оставил без уважение възражението на посочените двама кредитори срещу

списъка на приетите вземания и е одобрил обявления в Търговския регистър на 07.08.2019г. списък без изменения. От това произтича и правния интерес на ишците от предявяване на иск за установяване несъществуването на предявените и приети вземания на Д. ИВ. ЗДР. – вземане, произтичащо от запис на заповед от 15.04.2015г. за сумата 300 000 лева, лихва върху главницата за периода 30.07.2018г. – 09.07.2019г. в размер на 28 750 лева, законна лихва върху главницата, считано от 09.07.2019г., сумата 5235 лева – адвокатско възнаграждение за изготвяне на молба за откриване на производство по несъстоятелност и процесуално представителство по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. и 3765 лева – адвокатско възнаграждение за предявяване на вземания от страна на кредитора.

Ишците твърдят, че вземането, основано на записа на заповед от 13.04.2015г. за сумата 300 000 лева е несъществуващо, тъй като записът не съдържа всички реквизити и не отговаря на формалните изисквания за съставянето му. Твърдят, че липсва каузална причина за издаване на записа на заповед. Липсват финансово обвързани договори, досежно същия. Той не е бил осчетоводен нито през 2015г., нито през 2016г. и липсва в счетоводните баланси на дружеството в несъстоятелност.

Твърдят, че представянето му в производството почл.692 от ТЗ цели да намали размера на удовлетворяване на другите кредитори.

Твърдят, че това е частен документ, който няма достоверна дата по смисъла на чл.181 от ГПК. Неговото съдържание не е било възпроизведено в друг официален документ нито към датата на издаването му, нито към датата на предявяването му, нито по-късно – до образуването на т.д. №1 от 2018г. на ОС - Х. с подаване на молба за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника, когато е представен.

Твърдят, че в записа липсва посочен падеж, а изрази «при представяне» е различен от законовия термин «предявяване». Считат, че така не е ясно какво се има предвид с изявлението – «този запис на заповед ми би предявен на 12.12.2015г.» и било ли е изпълнено задължението за представяне на ценната книга. Твърдят, че при изписване размера на задължението с думи, липсва посочване на валутата, в която то е дължимо – т.е. има неопределеност в съдържанието на документа.

Иска се да бъде признато за несъществуващо вземане на кредитора Д.

ИВ. ЗДР. към длъжника „Б.-М.“ ЕООД, включено в списъка на приетите вземания, произтичащо от запис на заповед от 15.04.2015г. за сумата 300 000 лева, лихва върху главницата за периода 30.07.2018г. – 09.07.2019г. в размер на 28 750 лева, законна лихва върху главницата, считано от 09.07.2019г., сумата 5235 лева – адвокатско възнаграждение за изготвяне на молба за откриване на производство по несъстоятелност и процесуално представителство по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. и 3765 лева – адвокатско възнаграждение за предявяване на вземания от страна на кредитора.

Постъпил е отговор от ответника Д. ИВ. ЗДР., с който същата оспорва предявения иск. Посочва, че са налице всички изискуеми реквизити на записа на заповед. Твърди, че именно вземането по този запис на заповед е послужило като основание за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника. Счита, че неосчетоводяването на това задължение не се отразява на преценката за неговото валидно възникване. Намира възраженията за липса на достоверна дата на процесния запис на заповед за неоснователни, тъй като той е бил надлежно представен в производството по несъстоятелност, в което са участвали и ищците.

С допълнителна искова молба се поддържат изложените в първоначалната такава съображения.

С отговор на допълнителната искова молба З. посочва, че тя като кредитор не би могла да влияе на осчетоводяването на задължението от длъжника.

Синдикът М. също е взел становище по иска като е посочил, че при съставянето на списъка с приети вземания се е водил от обстоятелството, че представеният запис на заповед е от категорията на абстрактните сделки, т.е. основанието не е елемент от фактическия състав на сделката и наличието на такова не обуславя нейната действителност.

Ответникът страна „Б.-М.“ ЕООД /в несъстоятелност/, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: **** не изразява становище по иска.

Първоинстанционният съд е приел, че вземането по записа на заповед не съществува, тъй като ответникът не сочи никакви имуществени или други търговски отношения между нея и дружеството, по повод на неговото издаване, като липсват и счетоводни записвания относно същия за 2015г. и

2016г.

По твърденията за липса на реквизити:

тези твърдения настоящата инстанция намира за недоказани. Вярно е, че при изписване на сумата, която издателят се задължава да плати по записа на заповед с думи е посочено «триста хиляди», без да се сочи валутата. При изписването с цифри обаче е изписано, че се касае за 300 000 лева. Следователно не може да съществува съмнение във вида на валутата. Същото се отнася и за реквизита, касаещ предявяването. Вярно е, че падежът не е посочен като конкретна дата. Съществуват обаче различни начини за определяне на падежа и те са регламентирани в чл.486 ал.1 от ТЗ. Един от тези начини е на предявяване. Не се спори, че записът на заповед, издаден на 13.04.2015г., е предявен на 12.12.2015г. Изразът «срещу представяне на този запис на заповед» очевидно има предвид представянето му за плащане. Дори и да се приеме, че в записа липсва посочен падеж, това не прави същия недействителен. Съгласно чл.456 ал.2 от ТЗ менителница, в която не е посочен падежът, се смята платима на предявяване. Следователно самият закон посочва как следва да се запълни тази непълнота на съдържанието. По отношение на другите реквизити, регламентирани от нормата на чл.455 от ТЗ не се твърдят липси или непълноти. Видно от представеното копие самият запис на заповед не съдържа поправки, зачертавания или други подобни, които да навеждат на извод, че е въздействано върху документа, така че да възникнат съмнения относно съдържанието му.

По въпроса за непосочване от кредитора и неустановяване по делото на каузално правоотношение, във връзка с което да е издаден запис на заповед:

Доколкото се касае за документ, който съдържа реквизитите по чл.535 от ТЗ и материализира изявление за плащане на посочената сума от името на дружеството, ответникът не е длъжен да сочи основанията за поетото задължение за плащане и да доказва възникване или съществуване на вземане по каузално правоотношение. В този смисъл е т.17 от Тълкувателно решение №4 от 18.06.2014г. по тълк. д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Направеното възражение, че записът на заповед е безпаричен, тъй като срещу обещаната с него парична сума длъжникът не е получил насрещна престация от поемателя, не се отразява на съществуването на вземането по записа, но би могло евентуално – при наличие на определени предпоставки -

да е основание за иск по чл.647 ал.1 от ТЗ.

По въпроса дали поетото задължение от бившия представляващ, задължава дружеството:

От страна на ищите е направено оспорване на достоверната дата. Твърди се, че записът на заповед няма достоверна дата по смисъла на чл.181 от ГПК. Безспорно това е частен документ. В него се сочи дата на издаване 13.04.2015г. и дата на предявяване за плащане 12.12.2015г. За да има обаче този частен документ достоверна дата за третите лица, трябва да се установи наличие на някоя от хипотезите на чл.181 от ГПК, при които ще е несъмнено, че същият е съществувал.

Няма спор, че задължението по този запис не е било отразено в счетоводните регистри на дружеството – издател нито през 2015г., нито през 2016г. Това се установява и от заключението на вещото лице И.Г.П. по допуснатата съдебно –счетоводна експертиза. Видно от същото при проверката в счетоводството на «Б.-М.» ЕООД по представените оборотни ведомости за 2015г. и за 2016г. няма осчетоводени задължения към Д.З.. При проверката, извършена от вещото лице в дружеството на 13.04.2018г. в счетоводството не му е представена оборотна ведомост за 2017г. Такава е представена с молба вх. №6184/25.06.2019г. по т.д. №1/2018г. – производството по несъстоятелност. От тази оборотна ведомост е видно осчетоводяване на задължение в размер на 300 000 лева към З. през 2017г. Едновременно с това обаче дружеството е подало декларация от 26.03.2018г. /стр.110 от делото на ОС/ на основание чл.38 ал.9 т.2 от ЗСч., че през 2017г. не е извършвало дейност по см. на пар.1 т.30 от ДР на Зсч. Тази липса на дейност предпоставя липса и на всякакви счетоводни отразявания за периода 01.01.2017г. – 31.12.2017г.

Ето защо оборотната ведомост за 2017г., представена за първи път с молба вх. №6184/25.06.2019г. по т.д. №1/2018г., не би могла да се кредитира като доказателство за достоверност на датата на записа на заповед към произволен момент от 2017г. Такава не е била налична при проверката в счетоводството на 13.04.2018г. и е представена – т.е. става достояние на третите лица – едва през юни 2019г.

Следователно за първи път записът на заповед е представен официално на 02.01.2018г. – с исковата молба пред ОС - Х. за откриване на производство

по несъстоятелност на «Б.-М.» ЕООД. Не се установява до образуване на т.д. №1/2018г. на ОС - Х. съдържанието на същия да е било възпроизведено в друг официален документ - нито към датата на издаването му, нито към датата на предявяването му, нито по-късно – до образуването на т.д. №1 от 2018г. Същият няма достоверна дата – до 02.01.2018г. и би могъл да е съставен в произволен момент до посочената дата – 02.01.2018г.

При справка в търговския регистър по партидата на дружеството се установява, че от 18.10.2017г. «Б.-М.» ЕООД има нов управител – Х.Д.Х., който е представител на същото и към 02.01.2018г. Следователно записът на заповед, който има достоверна дата не по-ранна от 02.01.2018г., издаден от бившия управител Г.Х.Х., не би могъл да задължи валидно дружеството.

Поради изложеното извършеното от името на «Б.-М.» ЕООД волеизявление от представляващия същото към минал момент – преди 18.10.2017г., но не и към 02.01.2018г., изразяващо се в издаване на процесния запис на заповед, води до извод, че то не обвързва валидно „«Б.-М.» ЕООД и не поражда правни последици за това дружество.

С оглед на изложеното представеният документ – запис на заповед от 13.04.2015г., предявен за плащане на 12.12.2015г., подписан от Г.Х.Х. от името на «Б.-М.» ЕООД не материализира вземане на Д. ИВ. ЗДР. към «Б.-М.» ЕООД за сумата 300 000 лева - неизплатена главница по запис на заповед. Несъществуването на това вземане прави несъществуващи и вземането за лихва върху главницата за периода 30.07.2018г. – 09.07.2019г. в размер на 28 750 лева, законна лихва върху главницата, считано от 09.07.2019г., вземането за 5235 лева – адвокатско възнаграждение за изготвяне на молба за откриване на производство по несъстоятелност и процесуално представителство по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. и това за 3765 лева – адвокатско възнаграждение за предявяване на вземания от страна на кредитора.

Ето защо предявеният установителен иск за признаване за установено по отношение на Д. ИВ. ЗДР. ЕГН ***** от ****, „Б.-М.“ ЕООД /в неисъстоятелност/, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: **** и синдика в производството по несъстоятелност на „Б.-М.“ ЕООД по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. несъществуване на вземане на кредитора Д. ИВ. ЗДР. към длъжника „Б.-М.“ ЕООД, включено в списъка на приетите

вземания, произтичащо от запис на заповед от 15.04.2015г. за сумата 300 000 лева, лихва върху главницата за периода 30.07.2018г. – 09.07.2019г. в размер на 28 750 лева, законна лихва върху главницата, считано от 09.07.2019г., сумата 5235 лева – адвокатско възнаграждение за изготвяне на молба за откриване на производство по несъстоятелност и процесуално представителство по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. и 3765 лева – адвокатско възнаграждение за предявяване на вземания от страна на кредитора, се явява основателен.

Макар че е изложил други мотиви, като е приел същото и е уважил предявения установителен иск, окръжният съд е постановил като краен акт правилно решение, което ще следва да се потвърди.

На основание чл.78 ал.1 от ГПК следва Д. ИВ. ЗДР. ЕГН ***** от **** да бъде осъдена да заплати на В.К.Ф. – едноличен търговец с фирма ЕТ „Д. *** - В.Ф.“, ЕИК ***** и А.А.В. – едноличен търговец с фирма ЕТ „В. - А.В.“, ЕИК ***** общо сумата 7000 лева – разноси по делото пред въззивния съд.

Мотивиран от гореизложеното, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260038 от 12.11.2020г. на ОС - Х., постановено по т.д. № 218/2019г., с което е признато за установено по отношение на Д. ИВ. ЗДР. ЕГН ***** от ****, „Б.-М.“ ЕООД /в неистъстоятелност/, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: **** и синдика в производството по несъстоятелност на „Б.-М.“ ЕООД по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. несъществуване на вземане на кредитора Д. ИВ. ЗДР. към длъжника „Б.-М.“ ЕООД, включено в списъка на приетите вземания, произтичащо от запис на заповед от 15.04.2015г. за сумата 300 000 лева, лихва върху главницата за периода 30.07.2018г. – 09.07.2019г. в размер на 28 750 лева, законна лихва върху главницата, считано от 09.07.2019г., сумата

5235 лева – адвокатско възнаграждение за изготвяне на молба за откриване на производство по несъстоятелност и процесуално представителство по т.д. №1/2018г. по описа на ОС - Х. и 3765 лева – адвокатско възнаграждение за предявяване на вземания от страна на кредитора и с което са осъдени Д. ИВ. ЗДР. и „Б.-М.“ ЕООД да заплатят по сметка на ОС - Х. държавна такса в размер на 3389.83 лева, а на кредиторите В.К.Ф. – едноличен търговец с фирма ЕТ „Д. *** - В.Ф.“, ЕИК ***** и А.А.В. – едноличен търговец с фирма ЕТ „В. - А.В.“, ЕИК ***** сумата 8400 лева – разноски по делото.

ОСЪЖДА Д. ИВ. ЗДР. ЕГН ***** от **** да заплати на В.К.Ф. – едноличен търговец с фирма ЕТ „Д. *** - В.Ф.“, ЕИК ***** и А.А.В. – едноличен търговец с фирма ЕТ „В. - А.В.“, ЕИК ***** общо сумата 7000 лева – разноски по делото пред въззивния съд.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280 от ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____